

РЕШЕНИЕ

№ 16097

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **574** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Адвокат – пълномощник на С. К. – гражданин на Р. Турция е оспорил от негово име ЗАПОВЕД, рег. № 513з-15550/23.12.2025 г. на началник Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която по заявление, вх. № 104321/23.12.2025 г. е отказано (според диспозитива) предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Оспорващият не се явява и не е представляван от адвоката. С жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа. Искането е за отмяната му и за връщане на преписката за ново произнасяне. Не е заявено искане за възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; представя допълнително, изпълнявайки указанията на Съда заверени преписи на документи; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени от жалбоподателя не се оспорват от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима и основателна.

С процесното заявление чужденецът реално е кандидатствал за продължаване правото му на пребиваване в РБ, предвид отразения в оспорваната заповед факт и представеното Решение, рег. № 321966/16.09.2025 г. разрешение за продължително пребиваване в РБ (л. 67 от делото), със срок на валидност 15.12.2025 г. Кандидатстването е на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, т.е. -

чужденец, „получил право на пенсия, съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагащ с достатъчно средства за издръжка в страната“. Отказът по второто (процесното) заявление е мотивиран с позоваване на данни, съдържащи се в становище от 23.11.2025 г. (л. 18), подписано от началник на сектор в Отдел „Миграция“ – СДВР. Според обстоятелствената част на заповедта: проверката, извършена еднократно на декларирания от чужденеца адрес в [населено място],[жк], блок 289а, ап. 5 „не установила никой“, а „съсед от входа – г-н И. заявил, че не е виждал турския гражданин“; служители на Отдел „Миграция“ (неидентифицирани) провели (непосочено кога) телефонен разговор със собственика на блока – Г. Н., който потвърдил за сключен договор с К. „от десет дни“, но понеже не бил платил Н. „се съмнявал“, че чужденецът ще живее на адреса. Въз основа на тези данни е мотивиран от ответника извод, че се касае за хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ – деклариран невярни данни, относно адреса на пребиваване.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на 26, ал. 1, препращаща към хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и го задължава да откаже издаване разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване когато чужденецът „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал невярни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал невярни данни, а именно, че пребивава на адреса, за който стана дума по – горе, но всъщност не пребивава.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение С. К. - гражданин на Р. Турция основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага да са деклариран невярни данни“. Деклариране/представяне на доказателства за осигурено жилище, когато основанието да се иска продължително пребиваване е това по чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 29, ал. 1 ППЗЧРБ, с препращане към чл. 14, ал. 1 от същия правилник и конкретно за случая – чл. 14, ал. 1, т. 3. Нормите изискват чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвеждат условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът, предвид мотивите на заповедта изобщо не е изложил такива, досежно приложените и съответно изискуеми други документи, вкл. относно представения договор за наем с нотариално заверени подписи на страните, с които да дискредитира доказателствената му стойност. Познавайки се на данните от становището ответникът формално приел, че се касае за деклариран невярни данни, но не е изложил самостоятелни мотиви в тази връзка. Самото становище се основава на сведение от съсед и на изразено от „собственика на сградата“ предположение, че наемателят му вероятно няма да ползва жилището. От еднократно констатирания факт, че С. К. не е намерен на декларирания адрес не следва, че е декларирал невярни данни, съответно е представил документ с невярно съдържание. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на процесното заявление административният орган е бил задължен да се съобрази с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от заявителя лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал невярни данни“ не съответства на условието, по смисъла на чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ и чл. 29, ал. 1, вр. ППЗЧРБ, с препращане към чл. 14, ал. 1, т. 3 от същия правилник, за представяне „доказателства за осигурено жилище“. Отказът да бъде продължен срокът на пребиваване е в противоречие и с принципа за равенство (чл. 8, ал. 2 АПК), при положение че издавайки предходното Решение, рег.

№ 321966/16.09.2025 г. ответникът очевидно е приел наличието на всички (от обективна страна) изискуеми от специалния закон условия и предпоставки за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ.

Постановената от началника на Отдел „Миграция“ – СДВР Заповед, рег. № 513з-15550/23.12.2025 г. подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, вх. № 104321/23.12.2025 г. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от С. К. – гражданин на Р. Турция ЗАПОВЕД, рег. № 513з-15550/23.12.2025 г. на началник Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която по Заявление, вх. № 104321/23.12.2025 г. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

ИЗПРАЩА административната преписка на началник на Отдел „Миграция“-СДВР, който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, вх. № 104321/23.12.2025 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: